

می گوید که حاج آقا بازی ای هست اسمش فوتیال است؛ مردها با شورت، عرق کرده و خیس که این لباس به نشان هم چسبیده راه می روند و دنبال یک توپ می دهند. تماشاگرها هم به این تیم فحش می دهند و آنها را دیگر هم به تیم دیگر فحش می دهند. خلاصه نمی دانید چه اوضاعی است حال به نظر شما می شود که زنان به استادیوم بروند؟ مشخصاً می گوید نه. حال اگر طور دیگری بگویند که حاج آقا یک بازی هست که در تمام جهان هست. خیلی شادی آور است و تمام جوان های کشور حداقل ۸۰ درصدشان طرفدار این بازی هستند. وقتی این بازی انجام می شود در کشور شور و نشاط ایجاد می شود، استادیوم هم چین و چنان شریطی دارد و... آیا ایرادی ندارد که خانم ها به آنجا بروند؟ ایشان می گوید ایرادی ندارد. می خواهیم بگویم

● **کیانیان:** اینها را باید بردارند. چرا؟ چون من کیانیان که در این کشور زندگی کردم، هستم، زندگی می کنم و از راه هنر ارتزاق می کنم از آن شورا بهتر خط قرمزها را بلدم.

● **جلائی پور:** کما اینکه یک انتشارات که چهارصد کتاب خوب منتشر کرده است بهتر از هر کارشناسی در وزارت ارشاد متوجه است که چه چیزی باید چاپ شود.

● **کیانیان:** بله. پس این شوراها بجز اینکه سنگ اندازی کنند کار دیگری نمی کنند. پس شوراها را هم باید بردارند. باید به هنرمند اعتماد کنند. همیشه مسجد ضرار وجود دارد، اما همه مساجد مسجد ضرار نیست. یکی از آنها مسجد ضرار است و آن یکی را خود هنرمندها بلدند چطور با آن رفتار کنند که دیگر آن طور نباشد. باید دست هنرمند را باز

۹ ماه وقت من و گروه به هدر رفت تا شورای نظارت بیایند تئاتر ما را تماشا کنند که بگویند این بشود یا نشود، بعد شنیدیم که همزمان می خواهند یک طلبه را از حوزه بفرستند. من به آقای سالاری گفتم هر وقت خواستند یک نفر را در حوزه قم یا مشهد به مقام آیت الهی برسانند و من را هم بردند که نظر بدهم، من هم حاضرم برای نمایش من، یک طلبه اینجا بیاید. چون آن طلبه چه می فهمد که تئاتر چیست؟ لزومی هم ندارد که بفهمد. او یک تماشاگر تئاتر است، اما علوم حوزوی را بلد است، علوم حوزوی هم در تئاتر شکل دیگری است. گفتم اگر ایشان بیاید من نمایش را اجرا نمی کنم. ایشان نیامد و خیلی هم راحت بقیه آمدند، سلام و احوال پرسای کردیم، نمایش را دیدند، لذت هم بردند، خداحافظی کردند و رفتند. ایشان اگر بود ممکن بود یکسری

جلائی پور:
فضای اجتماعی و سیاسی که البته به نظرم دوقطبی نیست ولی دوقطبی نمایانده می شود و یکسری از نیروها می خواهند آن را تشدید کنند، به ضرر تمام کسانی است که سوار کشتی ایران هستند

که تعامل باید همه جانبه باشد.
● **جلائی پور:** بله باید توافق بسازند. نمی دانم چقدر طول می کشد، اما موافقم که ممکن است.
● **جلائی پور:** از یک حد بیشتر محدودسازی خودش تبدیل به تهدید امنیتی می شود و بحران و اعتراضات خیابانی می سازد.
● **کیانیان:** دقیقاً. پس باید موضوع را حل کنند، راجع به آن حرف بزنند و نگویند مسأله امروز نیست. چرا مسأله امروز است و خودشان تبدیل به مسأله امروز کرده اند. وگرنه کسی دیگر تبدیل نکرده است. گزینش ها و شوراها گزینشی را باید بردارند.
● **جلائی پور:** منظورتان ممیزی هاست.

بگذارند و بگویند بفرما کارت را بکن.
● **جلائی پور:** اصلاً خلق هنری نباید مجوز و پروانه بخواهد. اگر حدی از تنظیم گری هم نیاز است لزومی ندارد خود ممیزان وزارت فرهنگ و ارشاد این کار را بکنند.
● **کیانیان:** چه کسی این کار را بکند؟
● **جلائی پور:** مثلاً اصناف فراگیر...
● **کیانیان:** دقیقاً. خانه تئاتر و خانه سینما خودشان انجام می دهند چون بلدند. یعنی ما واقعاً بهتر از آنها بلد هستیم. ۲ سال پیش من تئاتری بازی می کردم که تازه دوره آقای رئیسی هم بود و بدبختی ها کشیدیم تا این تئاتر اجرا شود و معاون هنری وزارت ارشاد آن دوره انصافاً خیلی کمک کرد تا این نمایش روی صحنه برود. اما این پروسه ۹ ماه طول کشید.

از احکام شرعی را که اصلاً ربطی به نمایش ندارد، وسط بیاورد. در نتیجه پای کسانی که ناآگاه هستند را باید از این محدوده حذف کرد. همچنان که ما در کار آنها دخالت نمی کنیم آنها هم در کار ما دخالت نکنند. به تخصص احترام گذاشته شود. اوایل انقلاب تعهد بر تخصص مقدم بود، الان باید به تخصص احترام گذاشته شود و بگویند کیانیان تو دیگر متخصص این هستی، من الان متخصص تئاتر و بازیگری هستم و چند رساله هم در این باره نوشته ام. خب کافی است دیگر، چه کسی قرار است من را ممیزی کند؟ پس ما باید شوراها را حذف کنیم و از طرف دیگر باید کارآفرینی هم بکنیم. یعنی تئاتر درآمدی ندارد نهایتاً اگر فروش کند، یک خرج متعادلی درمی آید با